



*Dobrý den, to su já, David Plšek z té soutěže, jen tak, že chcu za 1 z češtiny:-). Vyhráli jsme.*

Toto je text SMS, kterou jsme obdrželi bezprostředně po vyhlášení výsledků celostátní soutěže studentských časopisů v Brně.

*(Více se dočtete na 2. straně)*

**BEZEVŠEHO**  
v České republice  
nejlepší



### Milí čtenáři,

tak je to tady! Ano, než se nadějeme, zasedneme ke štědrovečerní večeři se svými blízkými, s těmi, které milujeme, kteří k nám patří a na kterých nám záleží. Neznám hezčí čas, než ten vánoční. Za to však vděčím svým rodičům, kteří mnohdy z mála pro nás vždycky vykouzlili ty nejkrásnější Vánoce. Často jsme už v druhé polovině listopadu hrávali koledy a vánoční písničky. Dočkat jsme se nemohli. Maminka nás naučila radovat se z prvního sněhu tak, že mi to zůstalo dodnes. Dodnes mě okouzlí bílá peřina za oknem a až teprve potom mi dojde, že auto není přezuté a v chladiči nemám Fridex. A kalamity, ty mám ze všeho nejraději, vzpomínám, že mi maminka vyprávěla, že na Šumavě, odkud pochází, bylo tolik sněhu, že se z chalupy doslova prokousávali celý den. Když jsem dojížděla na vysokou školu, v zimních měsících jsem pravidelně mrzla na zastávce, vy to jistě dobře znáte, milí dojíždějící čtenáři, a autobus nejel a nejel, a když konečně dorazil, byl vymrzlý až do cílové stanice. Ani to mě od zimy neodradilo, protože zima pro mě znamená Vánoce. Vždy se na ně budu těšit, protože je to ten nejzvláštnější a nejkouzelnější čas, co znám. Přeji ze srdce všem čtenářům, aby totéž alespoň na chvíli pocítili a aby v novém roce byli zdraví a šťastní.

-ŠA-



Další netradiční „snímky“ najdete uvnitř listu

*Krásné prožití Vánoc  
a mnoho štěstí  
v novém roce  
přeje redakce Bezevšeho*



*Potkají se dva kapři  
a jeden povídá: „Hele,  
taký věříš na život  
po Vánocích?“*



-eivlist-

### Zdravím Bezevšeho!

Už si ani nevzpomínám, jak je to dlouho, co jsem schránku Bezevšeho viděla naposledy, ale vím, že tento rok jsem nenapsala ani řádku. Dnes mi to nedalo, a tak tu sedím na místě, kde jsem neodmaturovala, a přemýšlím. Dnes mám moc malý papír a příliš mnoho vzpomínek. Milé BZV, TVOŘ, INSPIRUJ A POMÁHEJ. Díky všem, kteří udržují vzpomínky školy při životě.

AŠA (máma BZV)

Pište nám na elektronickou adresu: [bezevseho@sosmjpg.cz](mailto:bezevseho@sosmjpg.cz)



Kresba: G. Váňová

**BEZEVŠEHO**

# VELEÚSPĚŠNÁ BRNĚNSKÁ MISE

Poznámka redakce: článek necháváme záměrně v původním znění.

V pátek dne 23. listopadu 2007 se na Střední škole informatiky a spojů Čichnova v Brně konala celostátní soutěž školních a mládežnických časopisů. Byl to premiérový ročník této soutěže a náš školní časopis BEZEVŠEHO se umístil na 1. místě! Ale popořadě...

Hlavní pořadatel akce byla společnost ASK (Asociace středoškolských klubů České republiky, a.s.) a soutěž byla rozdělena do dvou kategorií, jedna kategorie byly časopisy základních škol a ta druhá časopisy středních škol (v této bylo celkem 24 uchazečů o ceny, v té první asi o polovinu méně). Registrace účastníků, nebo chcete-li soutěžících, trvala od 9.00 do 10.00. Já jsem dorazil na místo pár minut po deváté a byl jsem tak jeden z prvních, kteří se zaregistrovali. Každý, kdo se podepsal do kolonky patřící ke svému jménu a časopisu, který zastupuje, dostal zdarma časopis. Proč ne?!, jmenovku, dále bagetu a mattonku. V tu chvíli jsem si nadával, že jsem si na svačinu chystal tři gumové rohlíky a ještě s sebou vzal z domu pití. No ale ani tak mi samozřejmě na konci celé akce žádné jídlo ani pití nezbylo. No asi jsem si měl dopřát občerstvení i za pana Šabatu :-).

Po okamžitém spořádání bagety a omrknutí ostatních soutěžních časopisů jsem si řekl - Po dobrý chálce, ze dva, tři válce, - a tak jsem nenechal ani plíce o hladu a pořídil při té příležitosti venku ještě nějaké fotky. A také vyzpovídal Hejna (Martin Hejný ze 2. G, pozn. red.), jak se mu a spolužákům daří ve škole. No ale už se schylovalo k odbítí desáté hodiny a mířil jsem znovu do školy na slavnostní zahájení a na začátek workshopů.

Ty se po krátké úvodní zahajovací řeči místních pořadatelů ze společnosti ASK konaly celkem tři, a to v hlavním sále (zde jsem zůstal já), v předsáli a venku. Upřímně, co se dělo ve zbývajících dvou workshopech nevím, ale asi nic moc, protože skončily asi za dvacet minut, zatímco ten, na kterém jsem byl já, trval do 13.00. Tak ještě honem něco nafotit na ukázkou do školy a už se rychle usadit na jednu z mnoha židlí a být nachystaný dělat si poznámky. Workshopem nás provázel pan Petr Bohuš, bývalý moderátor pořadu Klekánice na ČT, současný moderátor pořadu Čierný Peter v Bratislavské televizi TA3 a také šéfredaktor odborných, převážně ekonomických časopisů. Jeho řeč na úvod byla skvělá a zkušenosti opravdu bohaté. Bylo prostě vidět, že ví, o čem mluví. Všichni jsme se představili, z jakého kraje jsme a jaký časopis zastupujeme (v tu chvíli jsem musel zvednout ruku, když se ptal, kdo je z Čech... poprvé a naposled). Jako první představili svůj časopis Akademia dva kluci z Obchodní akademie z Ostravy, kteří ho prezentovali jako úžasný a favorizovaný časopis, pro který by snad i prvenství bylo málo, ale umístění už bylo určené, mimochodem hlasovali porotci, ne ostatní soutěžící. Teď šlo jen o to ho představit ostatním, takže se chlapci snažili zbytečně :-). No a protože jsem antispárťan a antiostravák, měl jsem z toho ještě větší radost.

No a pak přišla řada na mě. Ti Ostraváci o svém časopisu mluvili minimálně půl hodiny, co jsem měl říkat já, když ani nejsem v redakci a do časopisu jsem nikdy nenapsal ani řádku...? Začal jsem se potit, to bude trapas panečku. Ale nakonec ani ne, neměl jsem sice tak dlouhou řeč jako kolegové přede mnou, ale zase jsem nemluvil jen tak do větru, jen abych mluvil co nejdéle. Postupně se představili všichni přítomní, i ti kteří dorazili z ostatních už dávno skončených workshopů. Po skončení nám byla umožněna nikotinová pauza a po 13.00 jsme se opět nahrnuli do hlavního sálu na vyhlášení.

Nejprve byli představeni sponzoři, kteří do této soutěže věnovali ceny, jako například batohy, filmy na DVD a pro ty menší modely aut. A už začalo vyhlášení pořadí obou kategorií (nejprve časopisů základních škol) a předávání cen. Ty měl mimochodem předávat senátor Richard Svoboda, ale nakonec nedorazil, prý se zdržel v Praze. Strašně nám to všem vadilo...

No a schylovalo se k vyhlášení pořadí v kategorii, jíž jsme byli účastníkem. Popravdě, když jsem uslyšel při hlášení prvního místa slovo Bezevšeho, moc jsem tomu nevěřil. No ale stalo se a už jsem si to klusal na pódium vyzvednout cenu. Ta zahrnovala 6 DVD filmů, 3 výtisky časopisu - Student In- a zároveň také jeho celoroční předplatné, poukaz na kopírování ve výši 2 000 Kč a samozřejmě také čestný diplom. Samozřejmě jsem byl rád, že jsme se umístili v prvním ročníku této soutěže na prvním místě, navíc když jsem to vůbec nečekal, ale hlavně jsem měl radost, že jsem mohl být o den dřív doma a stihl jsem si vyřídit povinnou školní praxi ve firmě Reda.

## Pořadí jednotlivých kategorií:

### Časopisy základních škol

1. Huslenčák (Huslenky)
2. Třesk (Morašice u Litomyšle)
3. Maják (Havířov)

### Časopisy středních škol

1. Bezevšeho (Rumburk)
2. Gilotina (Brno)
3. Teď my! (Bruntál)

David Plšek, 2.G



Náš časopis vychází od roku 1999 jako občasník (3 až 4 čísla ve školním roce) v nákladu 300 až 500 výtisků, rozsah stran se stabilizoval na šestnácti při formátu A4. Časopis má i svou elektronickou podobu na [www.sosmgp.cz](http://www.sosmgp.cz). Čtenáře si našel nejen mezi pedagogy, studenty a jejich rodiči, ale projevují o něj zájem i zákazníci naší tiskárny a především bývalí absolventi. Provádíme tak distribuci do Liberce, Ústí nad Labem, Turnova, Teplic a Pardubic.

## Bezevšeho vítězí

Grafickou stránku novin tvoří Ivo Šabata. Korekturu zajišťuje Mgr. Jiří Uher. Naplnění a především úroveň novin ošetřuje Mgr. Iva Šabatová, která se vhodnou motivací i uplatněním svého vlivu na spolupracující studenty postarala o to, že jsme do Brna nešli bez šance, ale samotné vyhodnocení i verdikt poroty nás příjemně překvapil. Hodnotily se čtyři oblasti:

- Obsah časopisu – originalita obsahu, tematická pestrost a aktuálnost,
- Grafika časopisu – originalita grafického zpracování, původní fotografie, kresby.
- Pravidelnost a systematickosti vydávání
- Internetová verze časopisu.

### Tisková zpráva Vyhlášení celorepublikové soutěže o nejlepší školní časopis

V pátek 23. listopadu proběhlo v Brně slavnostní vyhlášení celorepublikové soutěže o nejlepší školní časopis roku 2007, kterou organizovala Asociace středoškolských klubů ČR, o.s.

Nejlepším časopisem v kategorii středních škol se stal časopis Bezevšeho z Rumburku. Porota ocenila zejména původní tvorbu a osobitý pohled autorů článků na život ve škole.

Do soutěže se přihlásilo více jak 60 časopisů z celé ČR. Porotu tvořili zástupci médií a členové Obce spisovatelů. Součástí vyhlášení byly i workshopy s redaktorem Sólakapra Petrem Bohušem. Úroveň časopisů je různorodá. Nejzajímavější jsou články, které reflektují život na škole. Ty jsou vůbec nejčtenější, protože obecné informace například o celebritách si mohou přečíst kdekoli jinde. Porota doporučuje šéfredaktorům školních časopisů podporovat autorskou a původní novinářskou tvorbu.

První ročník celorepublikové soutěže o nejlepší školní časopis roku 2007 ukázal, že tištěné časopisy se stále těší velké oblibě. Akce proběhla za podpory Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR.



Závěrem bych chtěl popřát našemu Bezevšeho udržení si takto ohodnocené kvality, všem tvůrcům odvahu psát i kreslit a hlavně spoustu spokojených čtenářů, protože bez nich by to nemělo smysl.

Ivo Šabata

## Vánoční popovídání se všemi, se kterými jsme se potkali

Rozhodli jsme se, jak je kolem Vánoc našim dobrým zvykem, zeptat se vás na různé věci. Otázkami byla pověřena Makina.

*Jaké jsou Vaše oblíbené tradice?*

Odlévám olovo, rozkrajuji jablko, zvoním na zvoneček a k večeři máme bramborový salát, kapra a řízek.

L. Kočí, učitel OV

*Co na Vánoce nejraději popijíte?*

Večeři zapíjím džusem, ale jinak ve vánoční čas popíjím punč a svařáček. Už se těším!

*Máte ráda překvapení?*

Pokud se jedná o překvapení vánoční, tak ta určitě ano a vždy se na ně těším. Pokud se jedná o překvapení životní, tak těm se raději vyhýbám, většinou nepřináší nic dobrého.

*Jaké je Vaše nejoblíbenější cukroví?*

Určitě rohlíčky, ty u nás na Vánoce nesmí chybět.

R. Štěpánková, učitelka OV

*Chodíte rád na půlnoční?*

Ne, většinou tohle ne, o půlnoci se do kostela neženou.

F. Pavlík, učitel OV

*Už máte nakoupené dárky?*

Stíhám všechno na poslední chvíli. Nikdy není kam spěchat.

D. Mauerová, učitelka OV

*Co rád popijíte k štědrovečerní večeři?*

No tak nejdřív si dám aperitiv a po něm dobrou Plzeň 12° (používáme názvy, neplatíme autor-ská práva) a je jasné, že nezůstanu jen u jedné.

P. Brunner, učitel OV

Za všemi běhala a vypyťovala se Makina



## Málokterý z nás...

Dne 3. 12. 2007 jsem obdržel dopis od Policie ČR v Rumburku. Vždy, když otevírám obálku, děším se, co se stalo, co který z našich studentů provedl atd. Tentokrát nebyly obavy na místě a byl jsem velice mile překvapen. V dopise stručně popisuje důstojník PČR jak jeden z našich studentů zasáhl při tom, když pachatel okradl mladou ženu s dítětem. Student pachatele pronásledoval, mobilním telefonem přivolal policii, průběžně hlásil směr, kudy pachatel utíkal a když jej policie zadržela, tak i pachatele identifikoval a z krádeže usvědčil. (kopie dopisu je na nástěnce ve škole).

Velice si toho vážím, že student, právě z naší školy, se takto zachoval a ukázal nám všem ostatním velkou odvahu a morální sílu. Patří mu za to obdiv a poděkování! A komu, že bych to chtěl tímto poděkovat? Díky Marku! Jedná se o studenta druhého ročníku oboru tiskař, o MARKA FEJFARA.

Svatopluk Kubeš

## Rozhovor s panem kuchařem, PAVLEM UCHYTILEM

O mistru kuchaři jsme se zmiňovali již v předchozím čísle, proto jsem poslala Markétu, aby se vypyťovala na Vánoce a hlavně na jídlo a pití.

*Proč jste se rozhodl být kuchařem právě u nás ve škole?*

Předtím, než jsem nastoupil sem, dělal jsem dvanáct let u několika soukromníků a mám s nimi velmi špatné zkušenosti.

*Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?*

Jím všechno, ale přednost dávám bifteku, stejně tak luculským hodům.

*Co byste uvařil prezidentovi?*

Vše, co by si přál a co bych uměl.

*Co rád děláte ve volném čase?*

Hákuju, jsem s rodinou, provozuju sport aktivně i pasivně, rád si zaplavu, zahraju na kytaru a samozřejmě odpočívám, lehárko, pohoda!

*Fandíte Spartě nebo Slávii?*

Slávii!!! Máme to v rodině.

*Vaříte štědrovečerní večeři vy, nebo partnerka?*

Samozřejmě, že vařím já.

*A prozradíte nám nějaký recept, něco speciálního?*

Ne, vařím klasiku, salát, kapra, klobásu.

*A co ke štědrovečerní večeři pijete?*

Před jídlem si dám Čizo nebo Vermut, to se pořádně rozrajcuje žaludek, k jídlu piju pivo, a pak víno, ale dobrý - červený.

*Co byste vzkázal studentům?*

Aby chodili včas na snídani, aby jim chutnalo. A když si nebudou vážit jídla, přeju jim biču, chudobu, svrab a neštovice (a komunisty)! Jinak vás mám všechny rád a hlavně princezny (a kuchařky samozřejmě zase prince).

Za rozhovor děkuje Makina a Lukša



Kresba: G. Váňová

## ANKETA

zeptala jsem se studentů z 1. A, jaký byl jejich největší zážitek z Vánoc!

Tereza Macková

Když jsem dostala nový mobil :-)

Kuba Šíma

Když jsme se vydali na půlnoční s kámošema a potkali jsme se tam s lidmi, které bychom tam vůbec nečekali. Byla velká sranda.

Ondřej Lobodáš

Když jsem dostal nový rádio.

Romana Žáková

Shodila jsem na sebe stromeček.

Jirka Skokan

Nebyl stromeček.

Lukáš Gremlica

Nevim.

Marek Černý

Nejhorší Vánoce byly roku 2004.

Pepa Bláha

Mám je pořád.

David Hořejší

Našel jsem pod stromečkem zabalenou kočku.



David Rohlíček

Když jsem dostal ponožky.

Víta Hron

Nevim.

Honza Sokol

Já Vánoce neprožívám.

Jirka Chaloupecký

Když zaskočila tátovi kost v krku.

Pěta Makovec

Když jsem dostal MP3.

Nikola Kaňkovská

Pejsek.

Ondra Dolejš

Dárky.

Jarda Hrabě

Pohoda.

Ondra Hůla

Dostal jsem hodnotné dárky.

Jarda Capouch

Že Vánoce vůbec jsou.

Pavlna Veseloušová

Když musím bratrovi rozbalovat ty menší a měkčí dárky, jelikož on si rozbaluje jen ty tvrdé a velké.

Romana Jelínková

Koně, dostala jsem živýho.



## Jak jsem poprvé lyžovala

Moje první návštěva lyžařského areálu byla za účelem naučit se lyžovat. Okouzující místo v Krkonoších neslo název Velká Úpa. Před autobusem obtěžkaná igelitkami, lyžemi a krosnou jen valím oči na nádheru kolem. Zasněžené stromy, kopce. Ve svazích jako pod péřovou duchnou vsazené malé horské domky.

Od největšího a nejprudšího kopce se ozývá ryk. Sjezdovka! Ale tak obrovská, že jsem začala odstupovat od původního plánu. Tam nahoru mě nikdo nedostane! Uvelebená na lavičce před chatou, chytala jsem bronz a pila kávu. Při druhé kávě a čtvrté cigaretě mi začalo být trapně. Lyžaři a snowboardáři okolo svištěli a očividně si užívali. Já seděla jako pecka. Ostuda! Kopec už mi nepřijde tak kolmý. Chci jet nahoru! Netušíc co bude následovat, vycházím v plné zbroji a přemýšlím, jak fungují ty zatraceně těžké, divné boty.



Do všeho mě navlékli, dali mi do ruky hůlky, zapnuli boty do vázání a pustili dolů směrem k vleku. Cestu jsem celou probrzdila. Mé myšlenky se začaly stáčet směrem k vrcholu. Jak vystoupím? To nedokážu, vždyť tu svou sedinku nezvednu! Nohy jako zalité v betonu odmítaly pohnout se. Jen díky hůlkám se dostávám k turniket. Za mnou se začíná tvořit fešná fronta. Mám vlastní kolonu, proběhlo mi hlavou. Cesta nahoru trvala patnáct minut. Blíží se okamžik pravdy. Všichni hravě vyskakují a sviští ihned pryč. Jenom já se odrážím, padám a nikam nesvištím. Nebýt bot a lyží, utekla bych do lesa. Dorazil můj učitel a za celkem potupné situace mě dostrkal k hranici, kde se lámala hravá rovinka s onou kolmou stěnou. Rovně nepojedu, to už by mě nikdo nezastavil! Klepaly se mi ruce, kolena i hlas. Během pár chvil kolem mě projely dvě děti předškolního věku. A bez hůlek! Beru to šikmo k lesu a moc mě zajímá, jak se zatáčí.

„Musíš dát levou lyži směrem dolů a pak přihodit pravou!“ křičel učitel.

„Jasně! Já se rozjedu a už nezastavím. To nikdy neudělám!“

„Dělej!“

Parkrát se mi vypnula lyže. Moje zvedání na nohy trvalo vždycky dlouho a kopec byl nekončící dlouhý. Naříkám, bojím se, prosím, zda to nemohu sejít pěšky a po nezdařilém přemlouvání brečím a dovolávám se mamin-



ky. Po hodině jsem byla v půlce sjezdovky. Vlek i lanovka už stály a na svah vyjžděly rolby. Blížil se večer, to mi oznámilo stmívání. S promočenými kalhotami a zarudlým obličejem, unavenými kolena stále vzdorují. Před očima se mi objevuje naše chata. Chce se mi brečet podruhé. Takový úspěch! Zbytek mojí výpravy vybíhá s fotoaparáty a zaznamenává mé úspěchy. S několika pády ovšem. Hodina a půl! Ve dvaceti letech! Zalil mě pocit vítězství. Byl to zážitek na celý život. A ty panoramata!

Pěta Tomešová, 2.G

## Rozhovor s panem učitelem Mackem

**Pane učiteli, víme o Vás, že jste dokázal přestat kouřit, a chtěli bychom Vás poprosit o odpovědi na několik otázek k tomuto tématu.**

*V kolika letech jste začal kouřit?*

Asi tak na konci vysoké školy, okolo dvaceti čtyř let.

*Jak a proč jste začal kouřit?*

Bylo to z frajeřiny s kamarády. Chodil jsem po škole do hospody, všichni si zapálili cigaretu, tak jsem postupně začal taky.

*Kouřil jste hodně?*

Průměrně jednu krabičku denně. Jednou dokonce i tři krabičky denně :-).

*Kdy jste přestal kouřit a jak jste to dokázal?*

Teď to budou dva roky, v lednu 2006. Pomohl mi strach o zdraví. Jednou mě přepadla nemoc a bolel mě každý sval v těle. Báł jsem se, že to mám z kouření. Pomohlo mi, že jsem si koupil náplast a celý jsem se oblepil (smích). Ze začátku, když jsem ráno vstal, dal jsem si dvě cigarety, a pak jsem se zalepil, až do té doby, než mě chuť přešla.

*Jak reagoval Váš organismus na odvykání?*

Jelikož sportuji, tak hodně dobře a rychle. Bezbolestně a bez příznaků abstinence.

*Jaký máte vztah ke kouření a kuřákům teď?*

Negativní, smrdí mi to. Teď už to považuji za hroznou blbost.

*Jste pro přísnější zákony vůči kuřákům?*

Určitě - řezat, řezat, řezat!

*A co byste vzkázal kuřákům?*

Nekuřte!

*A nějakou radu?*

Vyzkoušet náplast nebo co se dá, jsou různé terapie, žvýkačky i nějaké naušnice, co se přip-

nou na ucho. Člověk je víc v pohodě, nesmrdí tolik. Hlavní důvod, proč jsem přestal, je to zdraví.

*Dáte si někdy cigaretu?*

Ne, určitě ne, doutník občas ze srandy s kamarády na plese.

*Měl jste od té doby cigaretu?*

Neměl jsem ani jednu a ani jednou jsem neměl chuť, je to jenom na člověku, musí sám chtít.

*Také jsme se zeptali pana učitele, co se mu líbilo na turistickém kurzu.*

Hrůza, děs, nejhorší turisták, ne dělám si randu.

*Byl letos jiný?*

Byl jiný, protože byl poprvé pod stany. Žáci si sami vařili v malé kuchyňce nebo na ohni.

*Co byste změnil na příštím turistickém kurzu?*

Chtěl bych, aby byl delší. Letos jsme nic nestíhali, bylo to moc naplněné. Chtělo by to coloty-denní soutěž. Určitě víc koláčů od pana ředitele a víc vody. Vodní lyžování - budete pádlovat a já se budu vozit.

*Těšíte se na příští turistický kurz?*

Moc se těším, už plánujeme, připravujeme, dokonce máme i termíny. Chtěli bychom od soboty do pátku.

*Jeké máte zážitky?*

Jízda na kánoích, Vinnetou, zpívání u táboráku, koláč (borůvkovej).

*Jaký má být podle Vás nejlepší turistický kurz?*

To se nedá říci, všechny byly krásné. Máme dobře objednané a zařízené počasí :-). Pěkně bylo, že letos s námi jeli i ostatní kantoři.

*Děkujeme panu učiteli Mackovi za interview.*

1m + 2m





## KDO NEBO CO JE „EMO“

V posledních měsících se stále více šíří mezi mládeží styl, který se nazývá „emo“.

Je to poměrně nový jev, někdo o něm možná slyší poprvé v životě, jiný tento výraz sice používá, ale jen s povrchní znalostí věci. Tak pro seznámení a upřesnění:

Výraz „emo“ označuje styl oblékání nebo též nešťastný a melancholický stav mysli (nejčastěji obojí současně).

Výraz vznikl v polovině osmdesátých let a byl používán pro hudební styl inspirovaný tehdejší washingtonskou scénou. Původ samotného výrazu je nejasný – v roce 1985 členové skupiny Rites of Sprint poznamenali v interview pro časopis Flipside, že je někteří fanoušci začali označovat jako „emo“, údajně podle emocí, které skupina ukazovala při svých vystoupeních. V současnosti je slovo „emo“ používáno v širším významu a je považováno za zkratku slova „emotivní“.

Jedinec „emo“ se nejčastěji vyznačuje osobitým stylem oblékání. Na první pohled nás upoutá oblba v černé barvě. Chlapci, na rozdíl od skejtářů, nosí upnuté kalhoty. Typickým účesem jsou rovné (většinou černé) vlasy, přepadající na jedné straně do obličeje přes oko (můžeme se ale také setkat se sytější růžovou, zelenou, či fialovou hlavou – odstín ale musí být opravdu sytý). Obvyklý je piercing – rtů, očí. Vše doplňuje tmavý mejkap a oči výrazně podmalované černou tužkou (opět jsou možné sytější růžové a červené stíny). Častým doplňkem jsou brýle s tlustými tmavými obroučkami. Celý styl „emo look“ podtrhávají kotníčkové tenisky.

Vedle oblečení je styl emo typický psychickým nastavením k životu – vychází z frustrace dospívání, z poznání, že svět je špatný, zklamává, nic není tak, jak to vypadalo nebo mělo být. Jedinci emo stylu vyznávají skepticismus, beznaděj, rezignaci a postoj osamocení ve zlém, nebezpečném a záluďném světě. Emo prožívá ublíženost, odmítnutí a je zkroutěn životem. Nejednou si plánuje brzký konec svého života a s tím velmi souvisí i skutečnost, že mnohdy také zkouší nejrůznější formy sebe-poškození.

Při sebe-poškození jde o to, bolestí a porušením tělesné integrity ventilovat napětí, případně se potrestat za cosi z reálného života. Typičtí sebe-poškozoři se na tento styl jednáni mohou vytvořit až závislost...

Bc. Lenka Obergruberová, šk. metodička prevence  
Převzato z časopisu Prevence (říjen 2007, r. 4, č. 8)

## Je vodní dýmka škodlivá?

Vodní dýmka neboli vodnice se v posledních letech stále více zabydluje mezi dospívajícími mladými lidmi (studenti ji chodí buď kouřit do čajoven nebo si ji pořizují osobně) a je přijatelná i tolerovaná i odpůrci cigaret.

**Mladí lidé o jejich rizicích moc nevědí a nejčastěji si o ní myslí že:**

- neškodí vůbec
- jestli škodí, tak jen trochu
- je o hodně zdravější než cigareta
- je skoro neškodná

Proto pár informací o tomto novém fenoménu:

### A. Čím se plní:

V Evropě se plní jiným tabákem než cigarety nebo doutníky – jedná se o tabákové listy smíchané s ochucenou melasou a s ovocnou drtí, která dodává tabáku chuť a vůni. Používaný tabák je velmi silný a koncentrovaný.

V arabských zemích jsou dýmky plněny také silným neochuceným tabákem.

Kromě tabáku se vodní dýmka může plnit také marihuanou nebo hašišem.

### B. Co všechno vodní dýmku vdechujeme:

1. Nikotin – vodní dýmka ho ale obsahuje mnohem méně než cigarety, protože ho z velké části zachycuje voda. Riziko vzniku závislosti je tedy u tohoto způsobu kouření mnohem menší.

2. Dehet – dehet vodou zachycený není, naopak je ho zde více než v cigaretovém kouři. Patří mezi silné karcinogeny (= látky způsobující rakovinu).

3. Další nebezpečné látky – karcinogenní těžké kovy jako arsen, nikl, kobalt, chrom, olovo... - opět jich je v kouři vodní dýmky mnohonásobně více než v cigaretovém kouři.

### C. Rizika, která může časté užívání vodní dýmky způsobit:

Jedná se vlastně o stejné choroby, které způsobuje klasické kouření (rakovina jazyku, plic...), ale plíce mohou být vodní dýmku poškozeny ještě více než cigaretami, protože při kouření vodní dýmky vdechujeme kouř chladný, který se dostane hlouběji do plic.

Navíc používáním společného náústku se můžeme nakazit různými infekčními nemocemi – mononukleózou, opary...

### D. Další zajímavosti:

Kouření vodní dýmky po dobu 30 – 60 minut se vyrovná vykouření celé krabičky cigaret.

Také je třeba vědět, že vzhledem k tomu, že vodní dýmky jsou plněny tabákovými listy, vztahuje se na ně v České republice zákaz prodeje osobám do 18 let podle zákona č. 379/2005, stejně jako na všechny tabákové výrobky.

Každý, kdo přemýšlí o užívání vodní dýmky nebo kdo již je jejím uživatelem, by si měl dát na jednu miskou vah pozitivní pocity, které mu to může přinést nebo přináší, na tu druhou ale všechna rizika s tím spojená, a pak se odpovědně rozhodnout.

Bc. Lenka Obergruberová, šk. metodička prevence  
Převzato z časopisu Prevence (říjen 2007, r. 4, č. 8)



Všichni víme, jaké podmínky pro výchovu mimo vyučování máme. Není k dispozici pořádná klubovna, tělocvična, nejsou peníze na zájmovou činnost. Proto si kladu otázku, proč to někde jde, doslova na koleně vytvořit zábavu, poučení a mnoho dalších aktivit, včetně možnosti nechat žáky vypokladat se, svěřit se. A jinde jsou jen dlouhodobé problémy, které vyústily až do hraničních extrémů.

## Kde je zakopaný pes?

Nechci nikomu sahat do svědomí, ale nešlo i na DM2 při troše dobré vůle zrealizovat občas soutěž, hru, fotbalík na dvoře, přebor ve stolním tenisu apod.? Vychovatelé si stěžují na nezáměr žáků! Žáci zase na nudu! Kde je tedy zakopaný pes? Nechci již hodnotit. Na to je pozdě.

Tento problém jsme řešili mnohokrát na více úrovních, ale změna k lepšímu nenastala. Jen se posílili ničitelé, zloději. Zhoršil se celkově úklid na pokojích, přestaly se plnit základní povinnosti. Jak vychovatelé, tak žáci se necítili na DM2 dobře...

Vím, že v předvánočním čase bych měla mít radostnější pohled na svět. Mohla bych teď psát pozitivní příběhy, kterých mám na srdci také dost. Musím však myslet na vás slušné, kteří přežíváte poslední týdny na DM2.

K tomuto článku mne přiměl ubožák, který ostatním nadělil dárek v podobě svého výkalu. Umístil na židli ve společné sprše, dal si práci s ozdobením vlaječkou (ostatně tu si asi musel vyrábět na pokoji před někým z vás...). Tady končí veškerá slušnost. Táži se, asi marně: „Proti komu se obrací tato revolta, když nejvíce budete potrestáni vy všichni?“

Rozhodnutí „TO“ neuklízet, ať si dáruku užijí v neděli při příjezdu všichni, změnil jeden člověk lidským výrokem: „Jdu to zlikvidovat, proč by měli trpět všichni slušní, kterých je většina?“ A v to věřím i já.

Udělejte všechno pro dobré dožití na našem starém intru. Přeji vám lepší podmínky v novém bydlení. A nezapomeňte, slušné chování ze strany dospělých můžete hodně ovlivnit vy sami.

Jana Trejtnarová



První snih přišel s Martinem (Mackem, Reinem, Štěpánkem a Pallagem) a na DM postavili první sněhuláky

## Naše Vánoce

Vánoce jsou nejoblíbenější svátky naší rodiny. Těšíme se na ně každý rok. Jsou to dny klidu a pohody. Nepočítám tu práci, co nás čeká. Mamka zdobí okna a obývací pokoj už před adventem a pěkně si to užívá. Já si vyzdobím svůj pokoj. Jako úplně první osvětlíme venkovní stromek. Bohužel nám krásná světélka rozkousal a snědl náš nový pejsek. Ještě žije, což se při maminčinu vzteku divím. Ale nová světélka nemůžeme sehnat a mamku to velice mrzí. Sousedí se nám vždy smějí, že už v říjnu nám venku svítí stromeček. Nám to nevádí. Je to krása, když vám svítí do obýváku. Už jsem si uvázala i adventní věnce. Ještě je musím nazdobit. Jeden bude zdobit stůl a druhý vítat návštěvu. Aspoň něco pěkného bude venku místo osvětleného stromečku. Vždy začneme s předvánočním úklidem na poslední chvíli. Obývací pokoj je můj. Pořádně vyluxuji, utřu prach, umyji a naleštím skříňky se skleničkami. Když se do toho dám, je to zábava. Pak mě čeká ještě pokojíček. Mamka si uklidí kuchyň. Balení dárků nechávám na volno před Vánoci. Mamka si na to vyhradí celý večer, když nejsem doma. Balení dárků má moc ráda. Vánoční stromeček zdobíme jeden až dva dny předem. Se stromkem mi pomáhá Tom. Je šikovný. Máme takovou zvláštnost. Jednou jsme si koupili křivý strom a nechtěl držet ve stojánku. Od té doby, když se nedaří postavit, věšíme ho ke stropu. kde už je připravený hřebík, na kterém často visí. Už jsme si zvykli. Je to docela praktické. Vánoční cukroví pečeme s mamkou asi týden před Vánoci. Máme naštěstí jen dva druhy, skvělé vanilkové rohlíčky (pouze z pětikilového těsta), které se rozpadají v puse, a skvělé linecké pečivo. Bohužel nám došla báječná domácí kyselá marmeláda, která dochutí linecké slepované pečivo. O Štědrém dnu chodíme do lesa a nosíme ke krmelci něco na zub lesním zvířátkům. Bereme s sebou děti našich sousedů. Už pár let při cestě lesem trneme, kdy na nás vyběhne z křoví kanec nebo celé stádo a my budeme muset vzbít nohy na ramena. Proto s sebou bereme i psy. Tento zvyk mám moc ráda. Děláme to už od dob, kdy jsem byla ještě úplně maličká. K večeru konečně dorazí babička s dědou. Mamča ještě něco dodělává v kuchyni. Pak si spolu pěkně povídáme a užíváme si tento výjimečný večer. Děda pořád vtípkuje a tvrdí každé Vánoce, že na nás Ježíšek zapomněl. Při večeři nesmí chybět čočková polévka a hodně obalovaných řízků a kapr se skvělým bramborovým salátem. Moc si pochutnám a ani teď tu nechybí legrace. Sedneme si společně do obýváku a s nedočkavostí, co druhý vymyslel, rozbalíme dárky. Jako kulisu si pustíme televizi s pohádkami. Pak přijdou na řadu babiččiny výborné ovocné košíčky, po kterých se olizujeme ještě týden. Skvěle naladěni si vyprávíme historky z minulých Vánoc a celého roku. Až moc rychle ten krátký den utíká. Večer babička s dědou odjíždí domů. Ten před odjezdem ještě prohlásí: „No a to je trapné, za tři sta šedesát pět dní tu jsou zase Vánoce.“ Když tuto hlášku slyšíme každý rok, vždy nás rozesměje. Připomíná nám je celý rok. A tím i ukazuje, jak ten čas letí. A má pravdu. Nevidím se dědovi, že Štědrý den často připomíná. Vždyť je to náš nejoblíbenější svátek, který trávíme pohromadě. Kolem nás je krásná atmosféra a pohoda. Už se nemůžu dočkat toho letošního.

Tereza Markusová, 4.S

## Splněný sen

Než začnu cokoli vyprávět, rád bych se vám představil. Jmenuji se Ruda, je mi osmnáct let a můj příběh se odehrál 24. prosince 1994 (v době, kdy mým snem bylo stát se hasičem). Vše začalo úplně normálně. Ráno jsem se vzbudil do zasněženého dne a po pár chvilkách jsem si uvědomil, že jsou Vánoce! Den, na který se malé dítě těší celý rok, je najednou tady. Rychle jsem seběhl schody a šel se podívat do obýváku, kde byl krásně ozdobený stromeček, a naivně jsem si myslel, že už by tu mohl být nějaký ten dárek pro mne. Jenže nebyl.

Abych tu nudně nepopisoval celý den, přejdou rovnou k večeru. Tady se totiž odehrála celá ta show.

Je kolem 16.30, v kuchyni se pomalu smaží kapr na pánvi a najednou zazvoní zvonek. „Kdo to asi může být?“ ptám se sám sebe, protože mne nikdo neposlouchá. Maminka jde otevřít. Ve dveřích se objevily dvě postavy. Jedna

vysoká a štíhlá, druhá malá a široká. „To je jen děda s babičkou,“ prohodí maminka a pustí je dovnitř.

Aby se neřeklo, tak je jdu přivítat. Hned jsem si všiml, že babička přede mnou schovává velkou igelitku. Děda jako vždy vypadal skvěle. Oblek, kravata, prostě hotový elegant. Zato babička... Oblečena byla pěkně, ale ten cigaretový zápach, který s jejím příchodem vstoupil i k nám domů, byl hrozný. A ten její uvítací rituál, za ten se ještě stydím dodnes. Spočíval v tom, že jsem od ní dostal „štípačku“. To byl druh polibku, při kterém mě štípla do obou tváří najednou a řekla: „Rudánku, ta sedla, co?“ Jediné, co se na to dalo říct, bylo, ať přestane kouřit...

Přesunuli jsme se do obýváku. Babička ihned pochválila náš ozdobený stromeček. Sama totiž u sebe doma strojí fikus. V televizi nic nedávali, a tak jsme si povídali. Vlastně si povídali jen dospělí o věcech, o kterých jsem nic nevěděl, nerozuměl jsem jim. Já jen seděl mlčky na křesle a čekal, až maminka dodělá večeři.



Asi po půlhodině se z kuchyně ozvalo volání ke stolu. Konečně. Okamžitě jsem vystartoval a k vánoční tabuli jsem dorazil jako první. Menu se skládalo ze dvou chodů: z rybí polévky a řízků s bramborovým salátem. U řízků nezapomněl táta dodat, ať si dáváme pozor na kosti. Jenže to děda asi neslyšel. Viděl jsem, jak lapá po dechu. Táta, jako vždy připraven, vstal a několikrát ho silně udeřil do zad. Kost z dědova krku náhle vyletěla a přistála babičce na talíři. Nevím proč, ale začal jsem se šíleně smát.

Po večeři jsme všichni zůstali v kuchyni, jen maminka někam odešla. Táta s dědou si dali po dobrém jídle štipičku něčeho ostřejšího a babička nám šla zakouřit koupelnu.

Táta náhle zavelel, ať se přesuneme do obýváku. Nikdo neváhal ani vteřinu a společně jsme vyrazili. Já jako první. Otevřel jsem dveře a co nevidím, pod stromkem byla hromada úhledně zabalených dárků. Oči se mi rozzářily a okamžitě jsem se vrhl na jejich rozbalování. Ty, co nebyly pro mě, jsem automaticky házel na stranu, aby mi nepřekážely. Věci jsem dostal. Ale hlavně hračky a taky ten hroznej kousavej svetr od babičky. „Babičko, vy už zase kouříte?“ ozvalo se od stolu.

„Ne, vždyť jsem před chvílí měla.“

„Ale já cítím kouř,“ odvětila maminka.

Táta mezitím odešel do kuchyně. Mně to bylo stejně jedno, měl jsem plné ruce práce s autičkem na dálkové ovládání.

Vtom se rozletěly dveře: „Do prdele, volejte hasiče! Hoří nám koupelna!“ zařval táta a šel se pokusit uhasit oheň. Maminka běžela k telefonu a v tom stresu zapomněla telefonní číslo na hasiče i na to, že je napsané na sluchátku. Na třetí pokus se dovolala. Nadiktovala naši adresu a zavěsila. Děda s babičkou se snažili tátovi pomoc, ale spíš mu překáželi. Já jsem lítal po domě. Šílel jsem radostí, že konečně uvidím hasiče. Nemohl jsem se dočkat.

Asi po pěti minutách dorazili. Dva borci v hasičském a s helmou na hlavě vnikli do domu a všechny nás vyvedli ven. Babička se postavila vedle cisterny a v klídku si zapálila. Táta šlel, protože koupelna byla nově zařízená, děda s maminkou ho samozřejmě uklidňovali. Já, drzý pětiletý výrostek, jsem si vlezl do kabiny hasičského vozu a hrál si na hasiče. Byl jsem jako v sedmém nebi. Vůbec jsem neměl ponětí o čase. Velitel sáhu si zavolal otce k sobě. Zvědavost mě vyhnala ven z kabiny a šel jsem do té zimy k ostatním.

„Požár zasáhl koupelnu a kuchyň. Důvod vznícení byl nedopalek v koupelně,“ vysvětloval hasič tátovi. Následná scéna je nepublikovatelná kvůli velkému množství sprostých slov směřovaných k babičce.

Já byl ale šťastný! Konečně jsem viděl hasiče při práci a dokonce mě svezli v tom velkém autě se zapnutým majákem. Pro tátu to nebyly zrovna levné Vánoce. Další rekonstrukce koupelny a kuchyně a výmalba zbytku přízemí ho vyšla pěkně drahá. A babička? Tak tu od této doby k nám domů nezveme.

Rudolf Jarolím, 4.S



## ŠTASTNÉ A VESELÉ...

„Šťastné a veselé“... „Krásné prožití vánočních svátků...“ – věty, které tak často vyslovujeme v blízcím se vánočním čase. „Vánoce“ představují pro mnoho z nás lásku, dárky, rodinnou pohodu, bílou romantiku...

Na DM dělám už mnoho roků malé vánoční posezení se studenty své skupiny, kdy ožívujeme vánoční zvyky, dáváme si malé dárečky (spíše ty nehmotné), ale především si hodně o Vánocích povídáme – jak to má každý z nás doma, jaký kdo má k Vánocům vztah a podobně. Díky těmto vánočním setkáním si uvědomuji každý rok víc a více, jak zdaleka ne pro každého je vánoční čas časem, na který se těší a který pro něho představuje to vše krásné, o čem jsem se zmínila v úvodu.

Někdo si právě o Vánocích víc než kdy jindy uvědomuje a prožívá, jak to doma v rodině, mezi rodiči, nefunguje vůbec tak, jak by mělo, a v čase Vánoc je to znát ještě bolestněji. Mnohý v prosinci, v lednu či během uplynulého roku prožil úmrtí blízkého člověka, které dosud moc bolí a ve vánočních dnech ještě víc. Jinému právě o Vánocích nejvíce chybí táta nebo máma, kteří z rodiny odešli a nevzpomenou si na své děti po celý rok, a další jen nemůže srovnat vzpomínky na Vánoce z dob, kdy byl malý a všechno bylo krásné a plné tajemství – rozzářený stromeček a rodiče, kteří měli čas a usmívali se, s realitou současnosti – nervozitou, spěchem a komercí...

A tak až si letos budu opět před Vánoci potřásat se studenty rukou, mnohým z nich budu spíše přát (alespoň v duchu) – aby jim ty Vánoce uběhly co nejrychleji a měli je už za sebou, nebo aby až se stanou dospělými a budou mít vlastní děti, dokázali alespoň ve své rodině vykouzlit takové Vánoce, na jaké se nezapomíná, ale nejvíce a úplně všem – aby přes všechno negativní, co Vánoce mohou přinést, si v nich každý dokázal nalézt to, o čem jsou Vánoce nejvíce – lidskou blízkost a vzájemnost...

*Lenka Obergruberová, vychovatelka*

## Šťastné a veselé Vánoce Vám všem!

*Když vzduchem zakrouží pár vloček sněhu, nastavím tvář, ten dotek má něhu.*

*Vyloudí úsměv, otupí zlost, tak přeji všem lidem, ať štěstí je dost.*

Příjemné prožití svátků a jen všechno dobré do nového roku přeje Makina



## VÁNOCE

Už jsou zase tady! Každý rok se na ně tolik těšíme. Nejen kvůli dárkům, ale i pro jejich zvláštní kouzlo. Ptáte se, o čem to tu píšete? No přeci o Vánocích! Položme si nejdříve otázku, co to Vánoce vlastně jsou? Jedná se o křesťanské svátky, které oslavují narození Ježíše Krista. Předchází jim Advent, čtyřtýdenní období očekávání příchodu spasitele. Vánoční svátky jsou spojeny s řadou lidových zvyklostí, jako jsou například nadělování dárků, zdobení vánočního stromečku, lití olova, krájení jablka, pálení purpury, výroba skořápkových lodiček a mnohé další.

Zamysleme se nad tím, co nám tyto svátky dávají? Vrátní-li se do svého dětství, vidím se, jak škrťám čárky dnů, které ještě do toho Štědrého zbývají, prskám prskavky, přemýšlím, o co jsem ještě zapomněl Ježíškovi napsat, maminka peče cukroví a do toho všeho nám hraje koledy. Proto vím, že Vánoce jsou tím nejkrásnějším obdobím, jež může dětská duše prožívat. Jsou však výjimečné i pro všechny ostatní. A proč? Kdy jindy se člověk dokáže konečně zastavit, říci druhému milé slovo a obdarovat ho pěkným dárkem, nežli právě o Vánocích? Tehdy se všichni scházíme spolu, myslíme jeden na druhého a máme prazvláštní pocit pokory.

Každá mince má svůj rub a líc a stejně tak i o Vánocích není vždy vše tak, jak bychom si představovali. Náhle se mi vybavuje jiný obraz. Stojím ve frontě v obchodě, kde právě všichni vybírají dárky, lidé do sebe vzájemně strkají, předbíhají jeden druhého, protože právě oni nakupují, mnohokrát i velké dary a netuší, že by vlastně stačilo tak málo. Dokonce slyším nadávky, cítím nervozitu a napětí a všichni se někam ženou a ženou. Tím se nám Vánoce najednou někam vytrácejí.

Přeci jen je potřeba, aby si lidé uvědomili, že není důležité, kolik darů člověk nadělí a jak velké budou, ale záleží na tom, aby ten druhý nebyl o Vánocích smutný a sám. Během těchto krásných svátků bychom se měli jeden druhému věnovat, vypustit každodenní stres z hlavy a užívat si vzácné vánoční pohody. Vždyť od toho tu přeci Vánoce jsou.

*-Honza-*

## ČAS VÁNOC

Není to tak dávno, co jsem psal na náš web článek při zahájení školního roku 2007/2008 a ejhle, jsou tu Vánoce. Vše uběhlo tak rychle a blízcím se konec kalendářního roku je vždy časem, kdy bilancujeme a hodnotíme, co se nám podařilo udělat, kde jsme něčeho dosáhli a také, co jsme nestihli udělat. Nechtěl bych zde a v tomto čase napsat výčet pozitiv a negativ, ale přece jenom bych se chtěl o některých věcech zmínit. Začali jsme s rekonstrukcí posledních dvou „odstrašujících“ učeben, připravili jsme vše pro přestěhování chlapců z DM 2 do lepších a důstojnějších prostor, ještě do konce roku zakoupíme kvalitní digitální kameru pro zachycení neopakovatelných akcí a také pro výuku grafiků, vybavíme dvě učebny dataprojektory a ještě, pokud zbudou peníze, tak bychom chtěli zakoupit nějaké počítače. To jsou ve stručnosti některá vylepšení, která chceme stihnout ještě do konce roku 2007. Tak to je, myslím, pozitivní a negativní? Určitě by se něco našlo, co se nám nepodařilo, my o tom víme a budeme se snažit to nějak napravit. Další věcí, o které se chci zmínit, je zvýšení stravovacího limitu od 1.1.2008. Vzhledem k růstu cen potravin a očekávané změně ve výši DPH bude od uvedeného data celodenní stravování o 10,- Kč vyšší, tj. 65,- Kč za jeden den. Cena za samostatný oběd se zvyšuje na 25,-Kč.

Samostatnou kapitolou je otázka docházky studentů do školy, řádná příprava na vyučování a očekávané výsledky při pololetní klasifikaci. Víím, v tomto vánočním čase se jaksí nehodí mentorovat a opakovat stále to samé. Nebudu, ale chtěl bych požádat všechny studenty, aby se nad sebou zamysleli, uvědomili si, že je čas nejvyšší, aby zapnuli a tak dosáhli v pololetí přijatelných výsledků a potom se nám všem v tom našem „ústavu“ bude dýchat volněji a bude tu pohodová přátelská atmosféra, a to nejen v čase vánočním, ale po celý rok. Určitě bychom si to všichni přáli, ale každý z nás pro to musíme něco udělat. Chtěl bych všem studentům, kolegům, rodičům popřát klidné prožití vánočních svátků a klidný a radostný vstup do roku 2008. Ať se nám všem daří!

*Svatopluk Kubeš*



## AKROSTICH

**V**enku nás přikryla sněhová peřina

**L**edová zima brzy začíná

**O**blečme si teplé kabáty

**Č**epice a roláky

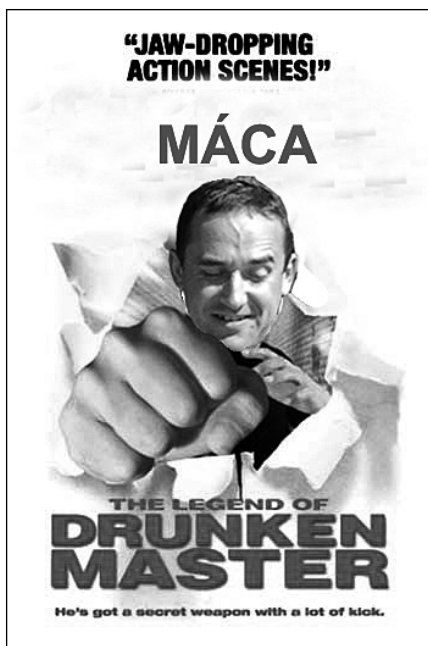
**K**rásně si zimu užijeme

**A**v létě na ni vzpomeneme.

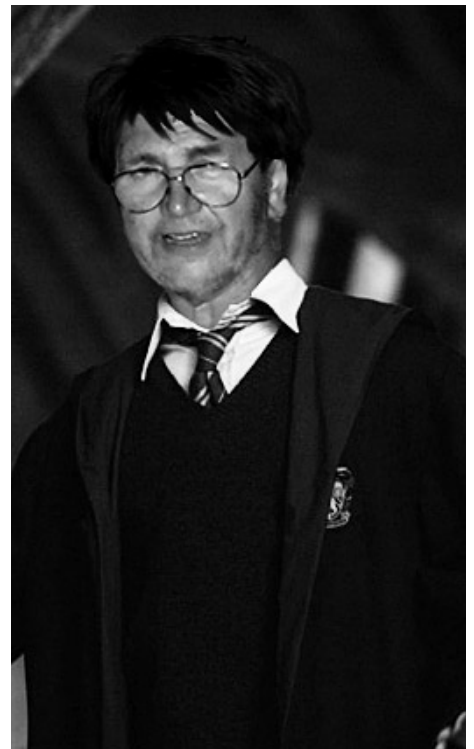
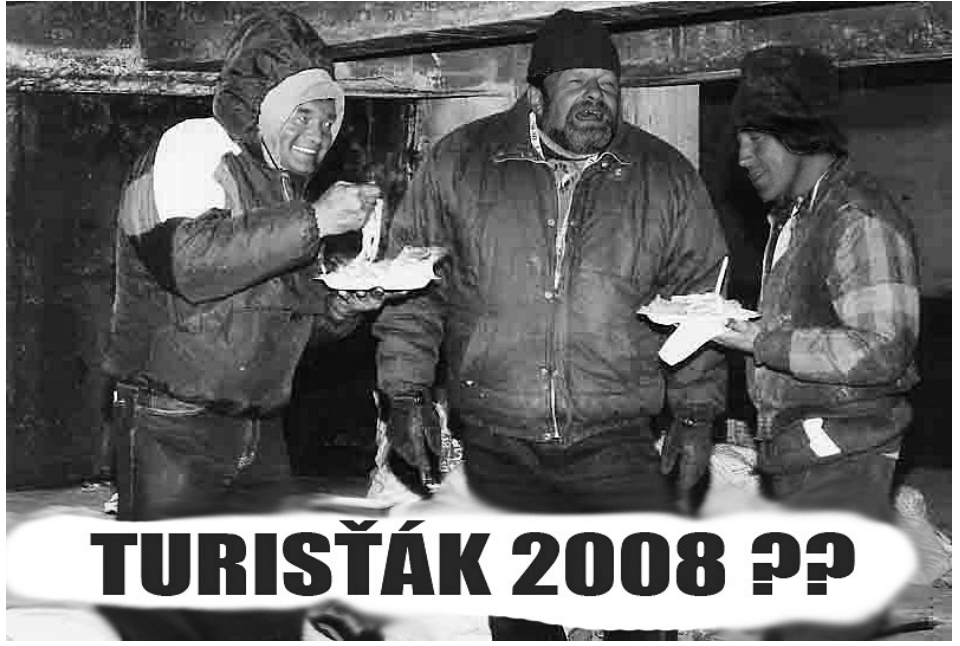
*P. Danita, 1. S*



# SILVESTROVSKÉ PROMĚNY







## Pohádka o naší škole

Než vám začnu vyprávět pohádku o naší škole, musím se vrátit na úplný začátek do jedné malebné vesničky v severních Čechách, jejíž jméno zní Jiříkov. V této vesničce žil jeden milý, ale hloupý a naivní Lukša. Žil s maminkou, s tatínkem a se starší sestřičkou v rodinné chýši s krásnou zahrádkou a ještě hežčí krajinou kolem. Tenhle hloupý Lukša si žil krásně. Podnikal různé dobrodružné výpravy a zažil spoustu zážitků. A když nechtěl nic dělat, tak si vzal kytaru, sedl na práh dveří a jen tak hrál a hrál. Ale všechno jednou v životě skončí, a tak ani toto lelkování netrvalo dlouho. Jednou za ním přišla milá maminka a milý tatínek a pověděli mu: „Lukšo, jsi už dost starý na to, abys vyrazil do světa. Musíš se podívat, jak se žije jinde, než jen u nás v chatrce. Musíš se něčemu naučit, aby ses stal zodpovědným a schopným mladým mužem. Nedá se nic dělat.“ Po těchto slovech Lukšovi spadl úsměv a šouravým krokem odešel do své světničky. Celý zbytek dne byl velice mrzutý, a když přišla noc a on ulehl, ne a ne usnout. Došlo mu, že rodiče měli pravdu. A tak druhý den ráno si vzal něco k snědku, pár drobásků do kapsy a vyrazil. A tak šel a šel, až došel do města Varnsdorf. Město prošel křížem krážem, až najednou velká budova stála před ním. Celá v modré barvě a s velikými okny. Panečku! Království! Pomyslel si a vešel dovnitř. Uvnitř byla spousta lidí, kteří stejně jako on vyrazili do světa a došli až sem. „Tak tady je to super!“ vykřikl a hned se dal do seznamování. Dokonce se osobně poznal i s panem králem. A tak hloupý Lukša zůstal tady. Rodiče byli spokojeni, on byl šťasten a celý svět mu ležel u nohou. Každý den chodil pilně na hodiny, které měl napsané v notýsku. Ale jak tak plynul čas, začal zjišťovat, že život není takový, jaký si představoval. Zjistil, že existuje mnoho špatného a ještě horšího. Násilí, bezpráví, arogance a nadřazenost. S tím vším se začal setkávat každý den. Život se s ním nemazlil a házel s ním z rohu do rohu. Snažil se s tím vypořádat, ale po pár týdnech se tyto špatnosti objevily i v samotném království. A to ne u jeho kamarádů a vrstevníků, nýbrž u samotných kantorů. Oni byli na vrcholu a hloupý Lukša se svými odbojáři byli na samotném dně. A tak začala válka. Trvala několik měsíců, ale je vám všem jasné, kdo asi vyhrál. A tak se jednou stalo, že hloupý Lukša opustil toto království jednou pro vždy. Vrátil se domů a vše pověděl rodičům. No, moc ho nepochválili, a tak se musel všem těmto problémům postavit jako správný voják čelem. A tak opět vyrazil do světa odhodlán, že ani on sám se nebude s nikým mazlit. Ale nedošel daleko. Zjistil, že nedaleko od jeho domova, za největším kopcem leží město, ve kterém je prý údajně také království, ve kterém se může člověk něco naučit. A tak šel, až tam došel. Stál před branou a koukal. Když v tom se vedle něj postavil kluk. Postava hubená, vlasy naježené. „Ahoj, já jsem Kuba,“ promluvil postava a hloupý Lukša odpověděl: „Ahoj, já jsem Lukša.“ Začali si povídat a Lukša zjistil, že Kuba prožil stejný příběh jako on a také nakonec vyrazil do Rumburského království. A tak si řekli, že přeci jenom ve dvou se to lépe táhne, otevřeli bránu a vyrazili do království. Když byli uvnitř, nestačili se divit. Takových schodů, takových dveří. Panečku, co teď? Naštěstí se jich ujala jedna z královských pomocnic. Vše jim ukázala, vysvětlila a dovedla mezi jejich budoucí nové kamarády. Oba dva poznali pana krále a zjistili, že konečně jsou tam, kde mají být. Hloupý Lukša si opět začal užívat života, ale co víc... začal ho žít a ne jenom přežívat ze dne na den. Našel spoustu dobrých kamarádů a začalo se mu opět celkem dařit. A jak to všechno dopadlo? Modré peklo, které Lukša objevil a mysllel si, že je to království, stojí dodnes. Lidé jako on nebo Kuba z něj stále prchají. Ale kdo ví, jak dlouho tady ještě modrá budova bude. Lukšovi rodiče vše přetrpěli a že tohubo bylo hodně. A dneska si žijí v klidu a míru tak, jako na začátku. A co hloupý Lukša? Ten se v Rumburském království usadil. Zjistil, že život je krásný, ale plný nástrah, kterým se holt musí člověk postavit čelem. Žije dodnes a třeba ho někdo z vás zná. A když ho hezky poprosíte, on sám vám poví příběh, který začal kdysi dávno v malebné vesničce na severu Čech jménem Jiříkov.

-Lukša-

O malém Kubovi



Na severu jedné malé země, v malém městečku blízko hranice stála jedna stará škola. Do té školy chodil malý elf jménem Kuba Malý. Kuba se snažil mít dobrý prospěch, aby se jednoho dne mohl stát doktorem práv. Do školy docházel pravidelně a nezapomínal na žádné úkoly, které mu stará čarodějnice zadávala. Jednoho dne čarodějnice Šabina Kubovi oznámila, že k nim na školu přijde mocný čaroděj Svatoklubeš, který je mimochodem soudcem nejvyššího lesního soudu, a že si jednoho ze studentů vybere jako svého pomocníka. Jak to Kuba zaslechl, pospíchal do svého stoletého dubu, aby se na ten velký den pořádně vyspal, musel do školy přijít už v šest ráno, aby čaroděje zastihl. Venku bylo asi tři a půl metru sněhu a od školy do elfího dubu to bylo daleko a Kuba se domů dostal až pozdě večer. Ráno, když se probudil, pospíchal zpátky do školy, aby tam byl první a aby si Svatoklubeš jako pomocníka vybral jeho. Když byl Kuba v půli cesty, zastavil ho mohutný trol Macek a chtěl ho sežrat. Naštěstí byla poblíž milá sýkora, která vzlétla a pospíchala pro pomoc, po cestě potkala zvláštního muže v černém a poprosila ho, ať malému elfovi pomůže. Muž, jak to uslyšel, vzal kouzelnou hůl, přečaroval se blíž k trolovi Mackovi, napřáhl se a zmrazil ho. Elf se cizímu muži vrhl k nohám a začal děkovat. Když muž zaslechl, jaký má Kuba silný hlas, jak mluví zřetelně a spisovně, sundal černý plášť a ukázal svou tvář. Byl to čaroděj Svatoklubeš a malému elfíkovi nabídl místo svého pomocníka, to Kuba s radostí přijal a už tři sta devadesát šest let čaroději pomáhá u nejvyššího lesního soudu.

Ondřej Dolejš, I.A

## RYBIČKA

Když jsem chodil do první třídy základní školy, našel jsem na ulici právě pár dní před Vánocemi zavírací kapesní nožik ve tvaru rybičky. Jako školák, který už ví, jak je to s vánoční nadílkou, byl bych rád také něco dal tatínkovi a mamince pod stromeček, ale neměl jsem žádné peníze, a proto jsem svůj nález velmi vítal. Na nožiku sice bylo jasné patrné, že není nový, že už si ho původní majitel před ztrátou dost užil, ale protože jsem sám žádný nůž neměl, připadala mi rybička dostatečně krásná a honosná, aby mohla jako vánoční dárek učinit obdarovanému náležitou radost.

Nezdálo se mi příliš vhodné, abych jedinou rybičku daroval oběma rodičům. Zabalil jsem ji

tedy do vánočního papíru a na útlý balíček jsem napsal „Tatínek“. Na Štědrý večer jsem balíček položil pod stromeček a těšil jsem se, jakou bude mít tatínek radost. Přitom jsem si sliboval, že na maminku se dostane nějaký vhodný dárek o příštích Vánocích.

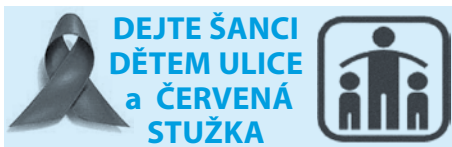
Po večeri jsme šli ke stromečku a každý si vzal své dárky. Já jsem hlavně nedečkávě čekal, jak bude překvapen tatínek. Ten mezi dárky od maminky ovšem na první pohled poznal dárek ode mě a jeho rozbalení si nechal až na konec.

Když tatínek uviděl rybičku, bylo mu zcela nepochybně jasné, jak jsem k ní přišel, ale projevil obrovskou radost. Začal si pochvalovat, jak báječná věc je takový nůž. Dá se jím krájet jídlo, může se jím oloupat pomeranč, kedlubna nebo oškrabat mrkev, rozlousknout vlašský ořech, mohou se jím okrájet houby, člověk si může uříznout u vody

prut nebo v lese klacek jako hůl, něco si ze dřeva vyřezat, ořezat tužku, přeříznout provaz nebo přeložený papír, otevřít dopis a kdovíco ještě. A nadto je nůž ve tvaru rybičky velká krása.

Jak to tak tatínek lčil, popadla mě přece jen lítost, že takový nůž nemám také já. Neodolal jsem a hned po té chvále jsem se tatínka zeptal, zdali bychom ten nůž nemohli mít spolu napůl.

Tatínek mne nezklamal. Uvedl, že by opravdu byla škoda, kdyby rybičku měl jen jeden z nás, že ji dobře užijeme oba a abych si ji vzal nejdřív já, že mi řekne, jakmile bude nůž potřebovat. Při těch slovech se usmíval, a dokonce i smál. Rybička tedy zůstala pro začátek u mne. Tatínek si ji druhý den jen na malou chvíli půjčil a zase mi ji vrátil. Později jsem ji ztratil, ani nevím kdy a kde, ale zato vím, jak je můj tatínek hodný a moudrý. M. Čechová - Český jazyk pro SOŠ



V posledním listopadovém a prvním prosincovém týdnu se zapojili naši studenti a studentky do dvou dobrovolnických sbírek, v nichž se účast polygrafické školy již stala tradicí.

První z nich je sbírka „Dejte šanci dětem ulice“ – a uskutečnila se ve čtvrtek 29. listopadu 2007. Na její realizaci se v mrazivě nevlídném listopadovém dni podíleli: Tereza Skákalíková, Monika Egermajerová, Veronika Kašparová, Adéla Šilhartová, Petra Janoušková, Hana Denerová, Anna Suchá, Jan Harbich.

Peníze – 3.155 Kč (získané prodejem propisek sestavených přímo „děti ulice“) jsou určeny pro Projekt Šance – preventivní a humanitární program na podporu dětí a mladých lidí, kteří se ocitli bez domova (často bývalí chovanci

dětských domovů, děti z rozvrácených rodin apod.). Projekt si klade za cíl jejich resocializaci (návrat do společnosti) za pomoci například terapeutických pracovních dílen.

Bližší informace o sbírce: [www.sance.info](http://www.sance.info). Druhá sbírka „ČERVENÁ STUŽKA“ proběhla v pondělí 3. prosince 2007.

Pondělí bylo dnem, kdy přišlo skoro bez přestávk, a přesto se obětavým studentkám a studentům (Michaela Volemanová, Lenka Hrušková, Nikola Krugerová, Lucie Šterclová, Barbora Mištová, Michaela Červinková, Tereza Skákalíková, Michal Vopařil) podařilo vybrat 4.372 korun.

Výtěžek z této sbírky, která je zároveň osvětovou kampaní, pomůže při prevenci nemoci AIDS a také lidem, kteří již touto nemocí onemocněli.

Bližší informace: [www.planovanirodiny.cz](http://www.planovanirodiny.cz). Děkuji všem žákům i zaměstnancům, kteří naše studenty jakýmkoliv způsobem podpořili.

Bc. L. Obergruberová, školní metodik prevence

## NOVOROČNÍ

*Ve výlohách světla září,  
den po dni škrťám v kalendáři.  
Blíží se čas vánoční,  
těším se na půlnoční.*



*Starý rok nám již jen mává,  
nadílka sněhu bohatá.  
Světlem se nese dobrá zpráva,  
Nový rok klepe na vrata.*

*V slavnostním šatu po půlnoci  
důstojně vchází jako král.  
Z ohňostrojí jiskry žhnoucí  
vítají ho, přec kdo by spal.*

*Pojným vínem ho zapijíme,  
vkládáme do něj naděje.  
Dobré i zlé, že přijde, víme.  
Dnes musíme být veselí.*

*Jednou se pláče, pak zas smích,  
vždyť děti Země jsme,  
jednou dobro, potom hřích,  
jiné to nebude.*

*Každý rok přeci ukáže nám,  
střídání ročních období.  
Člověk také, to vám povídám,  
každý z nás do jině jde podoby.*

*Jsmo tu jenom na malou chvíli,  
tak připijme na zdraví.  
Ten další rok ať nás posílí,  
ať nejsme nikdy churaví.*

-Makina-

## Trošku více sportu

Chtěl bych touto formou vyzvat všechny kluky, kteří by měli zájem o založení florbalového týmu. Ozvěte se na adresu:

[sima42@seznam.cz](mailto:sima42@seznam.cz), tel. č. 732 791 330

Jakub Šíma, 1. A

## SOFTBALL

Chci poděkovat všem stálým i nově přichozím hráčům - dobrovolníkům softballového družstva za účast a zájem. Díky. A tímto zároveň apeluji na pana ředitele: POTŘEBUJEME RUKAVICE!!! Prosíím!

Pěta Tomešová, 2.G

## Chcete hrát divadlo?



PŘIJÍMÁME HERCE, neherce, každého, kdo by chtěl a měl chuť zkusit muzikál, který chystám a který by měl premiéru v Domě kultury v Rumburku.

Divadlu se věnuji již dlouho a tady v Rumburku mi chybí. Najdou se lidi, kteří do toho půjdou se mnou? Doufám, že ano. Ozvěte se.

Info: David Rohlíček, 1. A, 721 142 912

## ŠKOLA ANEB NAŠE VYSOKÉ CÍLE!!!

Při cestě na popravu, jinak známou jako příchod do školy, jsme uviděli obrovskou budovu, ze které na nás hledělo pár párů nevěřících učitelských očí. Asi si mysleli, že tlupa dvaceti lidí, kteří se sešli před branou školy, jsou blázni, taky kdo by si to nemyslel, když jsme nesli na dvou tyčích obrovský nápis:

„MY DO ŠKOLY NEMUSÍME, MY UŽ PŘECI VŠECHNO VÍME!“

Jak jsme zahlédli ty oči, transparent jsme schovali, i když ono schovat tři metrové tyče dalo fušku, takže nebylo divné, že jsme jednu spolužačku nabrali do kvěťáku, ale nikdo si s tím hlavu nelámal, taky proč, když měla jenom slabý otřes mozku. Po otevření dveří na nás čekal mstitel s pišťalkou, pan školník, aby nám ukázal směr, abychom se prý neztratili. Zamířili jsme tedy na naši planetu opic, neboli do naší stálé třídy 1.A. Byli jsme pyšní, že jsme dostali milou a hodnou paní učitelku Šabatovou, i když jsme po pár dnech usoudili, že některé hodiny češtiny jsou smlouvy s ďáblem. Ale byli jsme za to rádi, a proto, že jsme složili mini písničku (jestli se ptáte proč, no tak proto, že jsme přeci blázni) na melodii někdejšího hitu Dariny Rolinsové a Karla Gotta:

„Češtinu mám zo všetkého najradšej, angličina su moje chvíle najkrajšie, v matice som ako v rozprávkom sně, len trochu šťastie a nemusel som k lopatě.“

Někdo občas chytil 5, což se nenazvalo jinak než: chléb náš každodenní. Po konci každé hodiny všichni vystřelili z učeben jako trefená zvěř a rozutekli jsme se za svými známými. Dívka na koštěti po nás pořvávala, prý kdo ten svinčík na chodbě, představovaný povalujičími se slupkami od banánu, po kterých se nejednou náš šerif ředitel sklouzl, bude uklízet a my s klidem anglického lorda prohlásili: „No vy, paní uklízečko!“ Hodiny TV pro nás představovaly BBC, holky zasněně hleděly na sportovně založeného učitele a kluci, nadřzení na kulatý nesmysl, ukojili své touhy. Někteří vyrazili místo tělocviku za voláním divočiny, a pak nám třídní důrazně vysvětlovala, že za školu se chodit nemá a škádlivě nás poplácala bejzbovkou, vyvolení měli i modřiny. Spokojeně jsme kývli a odklusali do vličního doupěte přezout si pantofle, jelikož jsme šli na výchovný koncert. V hale, kde jsme čekali na odložení kabátů, nejlepší elita třídy zkopírovala hlas paní Šabatové a oznámila: „UVĚDOMTE SI

PROSÍM, ŽE JSTE TADY HOSTY, CHOVEJTE SE PODLE TOHO!“

Pár lidí zařvalo smíchy, učitel se po nás pohoršeně podívali dosti nepřátelsky. Potom, co jsme se usadili, zaburáceli učitelé: „KLID!“ ve snaze ztišit stáda studentů, možná, aby se zavděčili velké šerifce, naši p. třídní, ta nás sledovala přísným kantorským okem a ukázala na naši skupinku prst.

„MACKOVÁ UKLIDÍ TEN HŘEBEN, CAPOUCH SE PŘESTANE MUCHLOVAT S DĚVČATY...JARDO, NA TEBE MLUVÍM!“ Samozřejmě jsme hýkli smíchy, jelikož dotyčnému spadla brada, ale hned potom i brýle. Proběhlo to celkem v klidu i když polovina lidí to prospala. Pak jsme měli hodinu a netušili, co se stane, psali jsme těžkou písemku. Vlasta Burian si přinesl polštářek a hodil si šlofika nebo jestli to jenom předstíral, to nevíme, každopádně patnáct minut před koncem výuky vstal, protřel si oči se slovy: „JEŽÍŠ TO UŽ JE HODINA, TAK TO SE DO TOHO DÁME.“ Proto tenhle čtvrtek byl moc hezký, myslím si, že každý si prošel v nové škole i tím vcelku horším, tak uvidíme, co si pro nás osud nachystá dál!!!

-Makina-

**HUDBA** ✓ **FILM** ✓ **HUDBA** ✓ **FILM** ✓ **HUDBA** ✓ **FILM**



## Jan Sahara Hedl

**Málokdy je k vidění bez černých brýlí...**

To, co z něj dělá skutečného rockera, jsou jeho písničky. Snad proto, že tak často dojmají k pláči. Publikum i jejich autora.

Jan Sahara Hedl je dnes vedle Jaromíra Nohavici a Roberta Křestana považován za jednoho z našich nejlepších textařů. I když ne všichni z jeho publika jeho slovům rozumí. Někdy ho najdete zkráceně jen Sahara. Skladatel, textař a muzikant, vedoucí osobnost kapely Precedens. Na prvních dvou albech je doprovodnou kapelou Precedens (v prvním případě jako Basic Beat ještě s Bárrou Basikovou). Interpret alb *Tajnej svatej* a *Šílený pondělí* a *Matka Zebra* stále ještě necítí potřebu myslet a jednat pouze v kategoriích dravého showbyznysu. Důkazem je třeba to, že mezi jeho druhým albem a posledním je zcela „netrži“ pěti-letá mezera.

### Šílený pondělí - Máří M.

*Je zářící ráno pro památný sten  
pro nutkání k pláči a hledání jmen  
a stránky jsou bílé jak rubáše múz  
a ticho se ztrácí za přípitků do studní hrůz  
a dopisy z dálky už k hostinám zvou  
a matka rty svírá a sudičky lžou  
a jitro se svíjí jak blažený pes  
a milion zítřků je úchvatný, je právě dnes  
A dítě je zdárné a sílí mu hlas  
má housle a flétnu a klopení řas  
má nejhlubší oči a panenský pel  
a křehnoucí víru ve věčný led, když končí den  
je zoufale krásná, je bolestný cíl  
pro nesmělé blízké je prokletím chvíl  
je na vahách mírně a tuší kam jít  
když tělo se zdráhá pod příkrou tmou  
svá přání skrýt  
Máří M. s andělskou tváří  
doufej, když smutná jsou září  
vzhlížej, jak hvězdy ti planou  
Bůh nemá čas, ani tebe jako jedinou*

*Ke všem je milá a nenosí kříž  
vždyť rána jsou v dálce a k lásce je blíž  
a všechno jde skvěle, a netřeba spát*

*smečka je vlídná tak není dál se na co ptát  
je hladová z vína, je milenkou slov  
je ozvěnou z klína, je kůže a kov  
má patery šaty a šestá je noc  
ta něžná je stále, a neříká si o pomoc  
Máří M. s andělskou tváří  
doufej, když smutná jsou září  
vzhlížej, jak hvězdy ti planou  
Bůh nemá čas, ani tebe jako jedinou  
Ach Bože a matko, to není už sen  
mám nechtěný dítě a zkaženěj den  
můj telefon posel, už neříká nic  
jen zklamaně zírá do úsvitů a pokladnic  
a všichni maj práci a nikdo ne čas  
a ticho se vrací a láme mi vaz  
už není co spatřit, je zaměření skel  
jen liška se kácí, když naposled je na odstřel*

-micka-

## Křižovatka smrti 3 Tentokráte v Paříži

**Režie: Brett Ratner**



V srdci samotné Paříže leží jedno z největších tajemství čínských Triád – nejmocnějšího a nejznámějšího kriminálního spolku na světě. Velvyslanec Han objevil pravou identitu jedné z nejnebezpečnějších osob v širokém okruhu zločinců, kterou byl pevně rozhodnut zveřejnit. To se ale nepodařilo, protože byl umlčen jedním z triádkých zabijáků. Triády by udělaly cokoli, aby jejich tajemství zůstalo ukryto před světem, a proto zde je pouze jedna naděje na jejich zastavení. Losangeleský detektiv Carter (Chris Tucker) a čínský inspektor Lee (Jackie Chan) se vydávají do Paříže, aby zastavili spolčení kriminálních gangů a zachránili tak život staré přítelkyně, nyní již dospělé dcery velvyslance Hana, Soo Yung. Ani jeden z nich nezná město, jazyk a přesně ani neví, co hledají, ale jejich úkol je provede napříč celým městem. Dostávají se ze samého podzemí Paříže až do neuvěřitelných výšek Eiffelovy věže, kde bojují za vítězství nad nebezpečnými kriminálníky a pro záchranu ostatních lidí...

Film je lehce stupidní, ne pokaždě vtipný, když má, ale Chris Tucker je blázen a Jackie nám trošku zestárl a to nejenom v obličeji... Pořád by to ale nemuselo být nejhorší, kdyby to nebylo tolik předvídatelné.

- micka-



## Rozhodla jsem se udělat rozhovor s členem skupiny GEHENA, Lukášem Gremlicou, studentem 1. A

*Odkud pocházíte a proč se jmenujete zrovna Gehena?*

Naše kořeny sahají do města Jiříkova, kde jsme se vlastně narodili. A název Gehena vymyslel náš zpívý kamarád.

*Kolik má kapela členů? Nyní jsme čtyři.*

*Proč jste založili kapelu?*

V okolí je spousta kapel, který hrajou punk a deathmetal, a my bychom chtěli oživit scénu čistokrevného metalu a rocku.

*Máme vůbec možnost poslechnout si vaši muziku jinde než na koncertech?*

No zatím ne, ale máme v plánu točit demo.

*Co plánujete s kapelou na příští rok?*

Teď máme pauzu, vymýšlíme novou muziku a texty, jelikož jsou naším cílem Letnice.

*Za rozhovor děkuje -Makina-*



Pro chvíle oddechu a pohody ● Pro chvíle oddechu a pohody ● Pro chvíle oddechu a pohody

## V hodině ekonomiky jsme vymýšleli scénář reklamy:

Babča jde v lese, všude ticho. Sbírá houby, najednou tvrdá rocková muzika do toho. Plesk, bum, z roští vyjede veliké auto, přejede babču a jede dál. Potom záběr na ležící babču a hláška na obrazovce: NOVÝ HUMMER VYDRŽÍ VŠECHNO!!!  
(Brutus!)

Začátek - muž bez ženy v bytě, večer slyší z horního bytu vrzání postele, druhý den znovu. Třetí den se naštvě a šoupne pod dveře leták - reklamu, například na Ikea (nová postel za určitou cenu). Čtvrtý večer záběr na muže, jak pohodlně usíná v tiché místnosti.  
(Erotoman)

## V hodině chemie leccos chytrého vymyslíme a o vývoji organické chemie napíšeme:

Nejdřív nic nevěděli, a pak vše poznávali a teď už vše ví. (Vědátor)

vybrala -ša-



## PRAVDA

Za pravdu je různá sazba,  
jednou pomník, jednou vazba.  
Kdo ji řekne dřív než včas,  
tomu pravda zlomí vaz.  
-smi-

## NAJDI DESET ROZDÍLŮ

Pro následující luštění doporučuji dát dohromady hlavy grafiků, tiskařů a knihařů a odhalit s čím vším se můžete setkat na odborném výcviku.  
-iša-

*Náš nejmodernější tiskový stroj*

*Knihařský skládací stroj*

*Skupina knižních vazeb (V7-V9)*

*Stroj ovládaný panem Dědkem*

*Jeden z produktů Adobe*

*Náš nejmenší tiskový stroj*

*Oprava chyb a nedostatků*

*Způsob zušlechtnění tiskovin*

*Interference dvou rastrových sítí*

*Oddělení v němž se odbavují tiskoviny*

*1. základní materiál v tisku*

*Textilní stužka lepená na okraj KB*

*Dnes již málo užívaný nosič dat*

*Typ osvitové jednotky*

*Příklopový knihtiskový stroj*

*Formát vhodný pro přenos dat*

*Latentní obraz zviditelníme pomocí*

*Snímač obrazu do digitální podoby*

*Sloučení jednotlivých stránek na TA*

*V moderní technologii nenahraditelný*

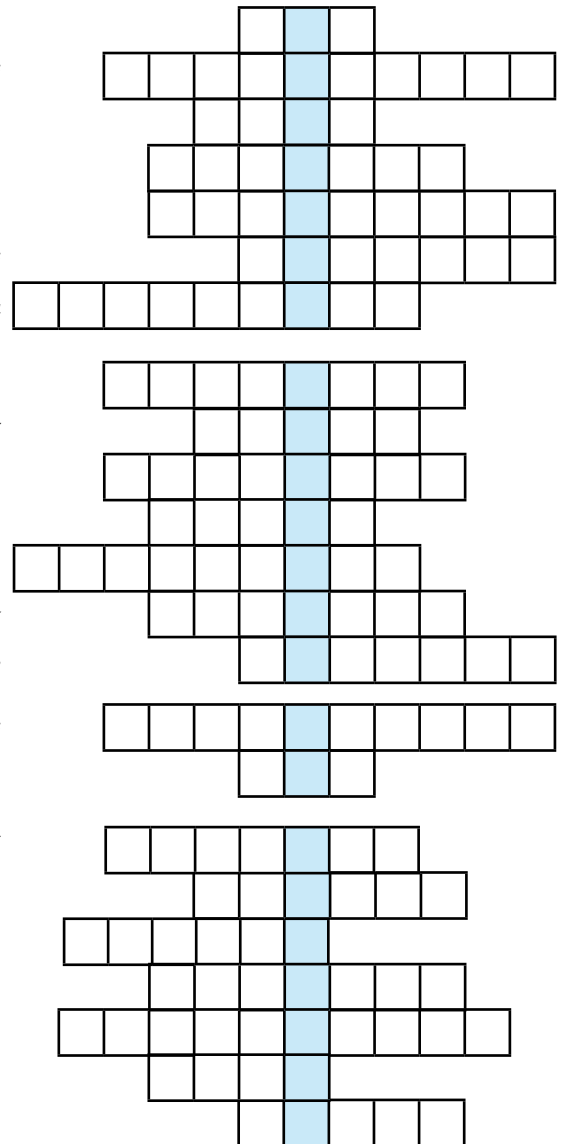
*Zařízení pro zpracování vazeb V1 a V3*

*Základní barvy čtyřbarvotisku*

*2. základní materiál v tisku*

## NÁPOVĚDA:

BARVA, CMYK, DISKETA, DRÁTOŠIČKA, EXPEDICE, FALCOVAČKA, GRAFOPRESS, KAPITÁLEK, KBA, KOREKTURA, LAMINACE, MOARE, MONTÁŽ, PAPIR, PDF, PHOTOSHOP, POČÍTAČ, ROMAYOR, ŘEZAČKA, SKENER, TUHÉ, VÝVOJKA.





# SPY ONÁŽ

## braňme se!

V minulém čísle Bezevšeho jsem psal o nebezpečí a hackingu týkajícího se spíše PC, v dnešním čísle bych se chtěl zmínit ještě o nebezpečí telekomunikace. A to konkrétně telefonů a datových přenosů. Tentokrát ale nebudu zabíhat až tak do podrobností. Hlavně bych chtěl poukázat na malichernost a jednoduchost ztráty osobních a někdy intimních informací.

### Jak je to s pevnými linkami?

Abychom nezačali hned zostra, podíváme se na to, jak jsou zabezpečeny obyčejné pevné linky. Možná pro někoho bude šok, že nejsou zabezpečeny prakticky nijak. Telefonní přístroje jsou připojeny k místním ústřednám jednotlivých operátorů. Pokud uskutečnete hovor, je tento přenesen nejdříve na ústřednu, teprve poté pomocí sítě operátora (či více operátorů) přenesen na místo určení, poté opět předán na telefon cílového zákazníka. Bez ohledu na to, zda jednotliví operátoři šifrují data přenášená mezi ústřednami, minimálně hovory od zdrojového telefonu k nejbližší ústředně a od poslední ústředny k cílovému telefonu jsou nešifrované a tudíž absolutně nezabezpečené. Pokud se komukoliv podaří napojit se na tuto část přenosové linky, má možnost vaše hovory odposlouchávat. Napojit se na tyto linky není nijak těžké, o to těžší je ale utajit napojení, jelikož drát je bohužel vidět (Více na další straně.).

### Chcete volat zdarma? Proč ne!

Najděte si nejbližší telefonní budku, zvedněte sluchátko a **vytočte telefonní číslo 822 111 222**. Za pár vteřin se ozve milý ženský hlas, který vás vyzve k vytočení telefonního čísla, na které se chcete dovolat, a zmáčknutí tlačítka se znakem #.

Nelekněte se, zazní asi 15 sekundová reklama, kvůli které je tato služba vůbec realizovatelná. Po skončení reklamy už zazní klasický oznamovací tón jako při normálním volání. A teď už můžete mluvit. Až se dostatečně vykecáte, zavěste sluchátko. V případě, že neukončíte hovor do vypršení limitu, oznámí vám teď už velmi protivný ženský hlas strohé „konec“. A ještě jedno varování: po asi 20 voláních z jednoho telefonního čísla, neuslyšíte po reklamě oznamovací tón, ale hnusný mužský hlas vám jakoby s výsměchem řekne: „Doba platnosti vypršela...“

Další možností jak volat úplně zdarma z telefonní budky je vyrobit si ze staré telefonní karty „novou“. Co k tomu potřebujeme? Trochu šikovnosti a znalostí elektrotechniky. Funkčnost je 100%! Tel. karta obsahuje paměti EP-ROM 8x256b, které bohužel nejdou přeprogramovat, ale to nás ani tak netrápí. Čip sejmeme a nahradíme klasickým čipem EEPROM (8x256b), který zakoupíme v elektřině za cca 10,- Kč. Tento čip má vlastnosti jako původní čip. Princip spočívá ve výrobě tzv. „vrabčího hnízda“, což obnáší to, že si úzkými drátky vyvedeme na náš naprogramovaný IO piny karty. Problém je to, že automaty prý disponují detektorem kovů, což znamená odhalení drátku, ale i tento problém lze obejít, ale to až někdy jindy.

### Mobilní telefony prokletím

Pokud jste někdy přemýšleli o tom, jak někoho odposlechnout z mobilního telefonu, tak vám mohu nabídnout hned několik způsobů. Já osobně jsem se stal terčem útoku ve dvou případech! Ale k věci.

Prvním způsobem a asi nejprimitivnějším je umístit do daného aparátu štěnici, a to pouze tehdy, že máte k telefonu fyzický přístup. Výroba těchto štěnic je kdekoli na internetu k sehnání, celková cena nepřesáhne 100 Kč.

Dalším způsobem je spojit se s daným telefonem a odposlechnout ho. Tento způsob je stoprocentně odzkoušen a obět bohužel vůbec netuší, že vás útočník odposlouchává. Mě odposlouchávali nejspíš měsíc. Teď ale jakým způsobem to bylo provedeno. Dotyčná slečna, která mě odposlouchávala vlastnila německý aparát TCqA-520 (orientační cena okolo 7500,- Kč), kterým mi jednoduše zavolala na můj telefon. Můj telefon ale nezavonil a automaticky přijmul hovor, aniž by se na displeji cokoliv objevilo. Jak je to možné? Příznám se, že sám netuším. Obrátil jsem se tedy na kolegy v oboru se špionážní technikou a bylo mi řečeno, že tento přístroj využívá pouze nosných zvukových vln od napadeného a vynechává pulsní vlnu, která nese impuls k zvonění. Takže nemáte sebemenší tušení, že vás někdo slyší. Avšak nikdo mi nevysvětlil, jak je možné, že na displeji se mi neukázalo nic. Po bližším pídění a přemlouvání jsem se dozvěděl, že tento přístroj umí nejen odposlechnout všechny zvukové vjemy v místnosti na neomezenou vzdálenost, ale také odposlechne i hovor. Určitě se ptáte jak jsem na to přišel. Já bych na to osobně nijak nepřišel, kdyby mi to dotyčná slečna neřekla sama.

Další způsob je trošičku složitější, spočívá v tom, že se tzv. „napíchnete na letící hovor“ mezi aparáty. Velikým problémem je to, že tento signál neustále mění stanoviště, protože mobilní telefon hledá nejsilnější signál, a tak přeskakuje z vysílače na vysílače. A další obrovský problém je šifrování. I když šifra A5.1, kterou používají mobilní sítě pro šifrování hovorů byla prolomena a dešifrovací program je volně přístupný na Internetu. Lze ho najít do 5 minut, když víte kde hledat.

### Jak poslouchat v síti

Mnohem snazší a reálnější je odposlech v další části mobilní sítě, tedy mezi BTS a řadičem

základnových stanic (BSC - spravuje vždy několik BTS najednou) či mezi BSC a „mobilní telefonní ústřednou“ (MSC - je k ní připojeno několik BSC a případně i další MSC). Mezi těmito prvky sítě totiž probíhá komunikace prostřednictvím bezdrátových či optických spojů, a to naprosto nešifrovaně. V okamžiku, kdy zjistíme, kudy daný spoj prochází, není v případě bezdrátového spoje příliš těžké se do něj napojit. Problém je v tom, že v takovém spoji probíhají desítky (u BTS - BSC) až stovky (u BSC - MSC) hovorů najednou, navíc obohacených o řadu dalších informací, které si tyto prvky mobilní sítě mezi sebou vyměňují. Je tedy velmi náročné v takovéto zvěti dat identifikovat právě hovor, který hledáte. Výhoda je však v tom, že již není třeba být přímo v okolí odposlouchávané osoby. Například v síti O<sub>2</sub> je jedno BSC v průměru na jeden okres. Při odposlechu komunikace mezi BSC a MSC by stačilo být ve stejném okrese jako odposlouchávaná osoba (s tím, že bychom pak daný hovor museli umět „najít“). Menší problém je ovšem v tom, že pokud by odposlouchávaná osoba volala někomu ze stejné mobilní sítě, kdo by byl ve stejném okrese, pak by hovor přes spoj BSC - MSC vůbec neprocházel, neboť by jej spojilo přímo BSC samo.



### Zrádce jménem bluetooth

Velice zrádná je funkce bluetooth. Nemohl jsem si nevšimnout, že na škole se pohybuje plno lidí s aktivním bluetooth a někteří nejsou ani skryti. Proto mi to nedalo a začal jsem pátrat po atraktivním softwéru do telefonu. Nakonec jsem našel, co jsem hledal. Program hack-bluetooth dokáže vpadnout bez vašeho vědomí do vašeho telefonu během několika sekund. Jakmile se tak stane, váš telefon propadá útočníkovi a to od SMS až po funkce telefonu. Takže například můžete stahovat od oběti java hry nebo jí třeba zapnout zvonění, ale také jí cokoliv odeslat. Co takhle vir, který bude pravidelně odesílat na účet váš kredit, který je zase jednoduše stažitelný na internetu do několika minut. Člověk by ani nevěřil, co lidé řeší po esemeskách. Každopádně tím chci upozornit na to, že stačí jen zmáčknout 2-3 „čudlíky“ na vašem aparátu a máte po starostech a ještě si ušetříte pár hodin baterky.

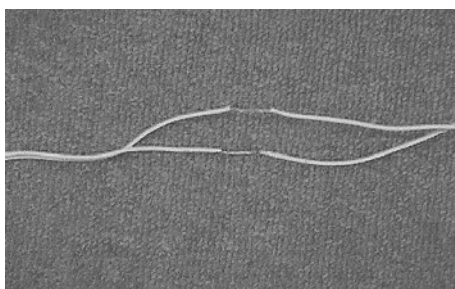
### Kam s drátky?

Jak už jsem popisoval na protější straně, zde se vám pokusím nastínit jednoduchý odposlech v praxi. A to prostým „napíchnutím“ na linku.

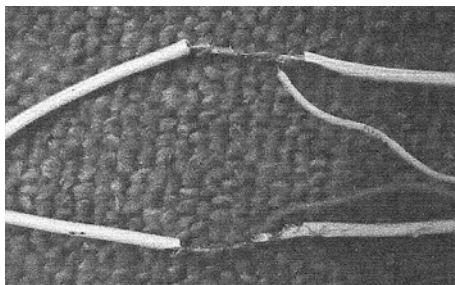
Co budeme potřebovat: 3x telefonní drát, 1x vypínač, 1x repráček (například ze starého telefonu), 1x diodu nebo malou žárovčičku, 1x kleště nebo zuby na přestříhnutí a oholení drátu.

1) Prvotním cílem je vybrat si svou oběť (telefonní budka taky není k zahazení, či jiný faktor), prostě musíte mít nějakou linku (třeba vykopete sousedům telefonní kabel)...

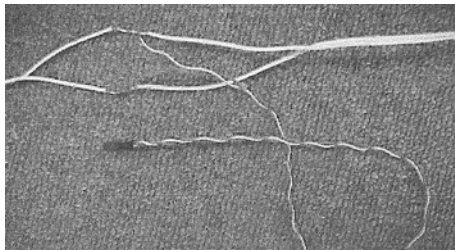
2) Odizolujte vodiče, ale tak, aby se navzájem nedotkly, jelikož každé přerušení či kontakt je nejen slyšet, ale také přispívá k vašemu odhalení.



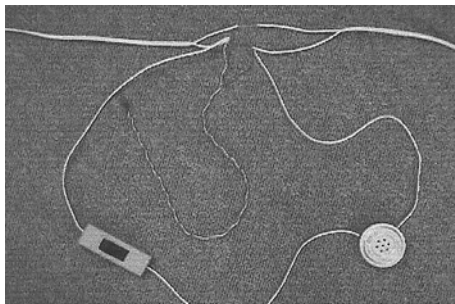
3) Teď musíte zkontrolovat, jestli je v lince tón (jednoduše napojíte diodu nebo žárovku).



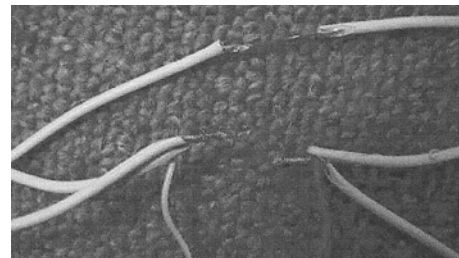
4) Nyní zapojíme diodu tak aby svítila, když nám (tedy sousedům) někdo zavolá.



5) Dalším krokem je zapojit malé odposlouchávací zařízení. Postačí nějaký jednoduchý reproduktor, třeba právě ze starého telefonu, který připojíme na vodič nesoucí tón, jak jsme si ověřili diodou. Také náš repráček opatříme vypínačem, aby šel kdykoliv vypnout.



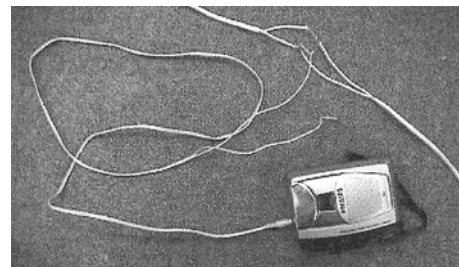
6) A je hotovo, teď sousedovi někdo zavolá a na našem přístroji se rozsvítí červená dioda. Zapneme spínač a posloucháme, o čem se baví.



Ale POZOR! nesmíte nechat spínač neustále zapnut, protože by se sousedům nikdo nedovolal. Je to jako kdybyste měli zvednuté sluchátko u telefonu.

7) Ale proč pořád sedět u repráčku a čekat na příchozí hovor, člověk je tvor nudivý a mezi tím se dá přeci dělat plno jiných věcí. Proto nejjednodušším řešením je nahrávat si hovory na záznamové médium, například na magnetofon. Pak jen stačí si daný den přehrát a ticho jednoduše přeskočit.

Budeme tedy potřebovat magnetofon se vstupem a staré sluchátko. Výsledek vypadá asi nějak takto.

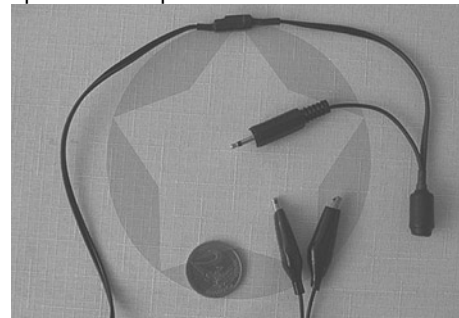


To je vše. Nemyslím, že by se vám to na něco někdy mohlo hodit, ale já chci neustále poukazovat na to, jak je ilegality a vůbec hacking, cracking a špionáž jednoduchá. V každém případě nezáleží na kdoví jakém umu útočníka, ale na neznalosti a podceňování dané situace. Slyšel jsem už několikrát od lidí a přátel: „Mě je to jedno, ať si mě špehují!“, ale jedno by to být nemělo.

### Telefonní odposlech TO-Line

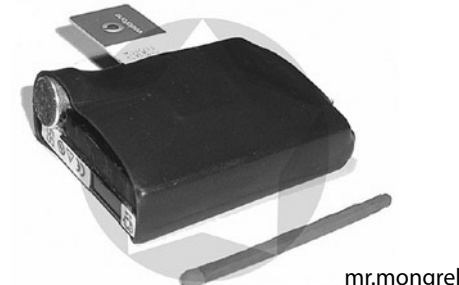
(odposlech pevné linky)

- profesionální provedení

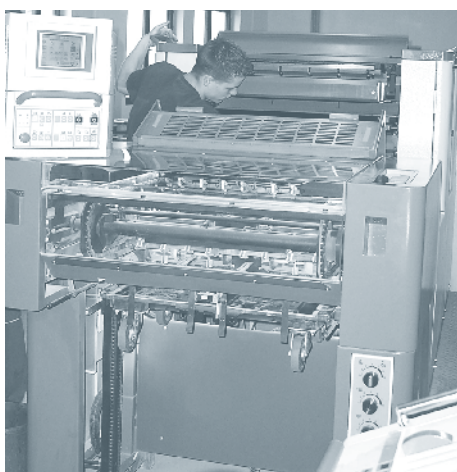


### GSM štenice

- povšimněte si velikosti, vůči zápalce



mr.mongrel



## Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie Rumburk

Čtyřleté studijní obory zakončené maturitní zkouškou

Reprodukční grafik pro média  
Tiskař na počítačově řízených strojích  
Polygrafie - média / grafika / reklama

Tříleté učební obory zakončené závěrečnou zkouškou

Reprodukční grafik  
Tiskař na polygrafických strojích  
Knihař

Zveme Vás na Dny otevřených dveří v pátek 18. 1. 2008

od 9 do 17 hodin, nebo na kterýkoliv jiný den po předešlé telefonické dohodě.



Absolventi polygrafických oborů nacházejí velmi dobré uplatnění v tiskárnách, DTP pracovištích, reklamních a propagačních agenturách při tvorbě grafických návrhů, webových stránek i při vlastní živnosti.